

paa Lovgivningen. Det forekommer mig altsaa at være aldeles klart, at, naar Gjenstandene for den saakaldte kirkelige Eiendomsret, i det Hele eller for en Deel drages ind i en Fond, der skal have sin Plads paa Finantsloven, og som undergives Rigsdagens Indflydelse, deels gennem Bevillinger paa Finantsloven, deels gennem andre Love, saa er det derved, saavidt jeg kan see, slaaet saa fast, som det overhovedet er muligt, at Raadigheden over de saakaldte kirkelige Eiendomsgegenstande ikke ligger hos Kirken, men hos Rigsdagen. Nu kunde man maaskee sige: Men hvorfor da gaae denne Vej at indrette en særegen Fond; det er jo meget simplere at drage Midlerne ind i den almindelige Finantsklasse? Hvorfor dette Stuffesystem, og hvorfor ikke — saaledes som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) sagde — lade de andre Eiender, eller rettere sagt Overfludet af Præstetienden, spadserere hen til Bispetienden istedetfor at lade Bispetienden spadserere hen til Præstetienden? Seg vil da dertil svare, at dette uden Tvivl er begrundet i forffjellige Hensyn. For det Første antager jeg, at, naar man fra Regjeringens Side har anseet det for rigtigt, at denne Fond skal henhøre under Kirke- og Underviisningsministeren og ikke under Finantsministeren, da er det, fordi den Anvendelse, der skal gjøres af denne Fonds Midler, er til forffjellige kirkelige Diemed. Det maa naturligvis altid blive Kirke- og Underviisningsministeren, der først og nærmest maa komme til at tage Bestemmelse derom, fremkomme med Forslag derom, begrunde og forsvare dem for Rigsdagen, hvortil det ikke vilde være naturligt, at Finantsministeren skulde føre Ordet for saadanne Understøttelser, hvortil der er Tale om at anvende disse Midler. Men det er formodentlig en beslægtet Tanke, som har ført til, at man har villet have, at disse Midler ikke skulde gaae ind i Statskassen, men at de skulde hænlægges til en særlig Fond. Tanken har formeentlig været, at

det skulde paa en Maade een Gang for alle godkjendes af Lovgivningsmagten, at saa og saa Meget skulde anvendes til kirkelige Diemed, ikke Mere og ikke Mindre. Man skulde for det Første lette Gjennemførelsen af Loven og bryde Braaden af Modstanden imod den, derved at man lod det træde klart frem, at samtidig med at der gives Lovgivningsmagten Indflydelse og Raadighed over de saakaldte kirkelige Midler, er det ikke Hensigten, hverken den offentlig udtalte eller skjulte Hensigt, at ville anvende Noget af disse til kirkelige Diemed henhørende Midler til andre Diemed, at man derfor erklærede sig rede til at lade disse Midler fremdeles hænligge til at anvendes til kirkelige Diemed, og at man vilde følge vedkommende Minister, naar han fremkom med Forlangende om Anvendelse af disse Midler paa saadan Maade. Men dernæst vil jeg gjøre opmærksom paa, at Sagen har ogsaa en anden Side, hvorfra den kan sees. Gaaer man hen og lader Indtægterne indflyde i Statskassen og saa til Gjengæld fordrer, at Statskassen skal bære de Udgifter, der her er Tale om, saa er der ikke givet nogen Begrænsning af disse Udgifter, og der kan da vel blive Spørgsmaal om, at Statens Tilflud kunde blive større, end hvad der er indkommet. Naar man derimod hænlægger disse Indtægter til en særlig Fond, da har man en vis Sikkerhed for, paa den ene Side at ingen af de hidtil til de paagjældende Diemed hænlagte Midler ville blive undtagne fra at benyttes dertil, men paa den anden Side tillige for, at der ikke vil blive krævet Mere til disse Diemed, end der oprindeligt dertil er bestemt, og derved forekommer der mig virkelig at være Meget vundet. Det ærede Medlem, der sidder lige overfor og ryster paa Hovedet (Sjurd), og som særligt havde imod denne Fond, vil formodentlig sige, at man ikke har nogen Sikkerhed for, at der ikke vil blive forlangt Mere, end Fondens Midler kunne taale. Ja, jeg skal ærligt tilstaae, nogen absolut Sikkerhed derfor har